

Forretningsmand end en Journalist, var ogsaa naaet til sin Chefs-post ad Kontorvejen. Han skrev aldrig selv en Linje i Bladet men instruerede og dominerede en Stab af Medarbejdere, hvis Værdi for Abonnementsprotokollen han nøje takserede og kontrollerede. Personlig forestod han Annonceafdelingen, som han viede sin specielle Interesse. Han var bleven Bladets Leder paa et Tidspunkt, da københavnsk Bladvirksomhed fra at være en Slags Husflid blev en Industri i stor Stil, hvor det tekniske Apparat betød mere end Talentet og derfor krævede en praktisk uddannet Mand i Spidsen. Og Resultatet havde været glimrende. „Femte Juni“, som Enslev i sin Tid havde sat i Gang med en lille Sum sammenplukkede Penge og i Begyndelsen havde skrevet næsten alene, var nu et Millionforetagende, der beskæftigede flere hundrede Mennesker.

Med bekymret Mine betroede han Frøken Evaldsen, at der ved Maanedsopgøret havde vist sig en ret betydelig Nedgang i Bladets Indtægter baade paa Abonnements- og Annoncekontoen. Prisen paa Papir var samtidig stegen, og Afdragene paa den nye Viktoriapresse tyngede ogsaa stærkt paa Udgiftssiden. Dersom Nedgangen vedvarede, maatte han betragte Situationen som foruroligende.

Frøken Evaldsen sagde ham rent ud sin Mening — „som han jo forresten godt kendte“. Naar man fyldte Bladet med Teatervrøvl og al Slags barnagtigt Pjank om Damepynt og Fodboldkampe, kunde man ikke vente, at fornuftige Folk vilde læse det.

Samuel sen smilede med sin uforanderlige Elskværdighed, der dog havde faaet et Skær af Vemod.

Han beklagede, at de ikke var helt enige om, hvad der maatte være et moderne Blads Formaal. Dersom man vilde redigere en Avis alene til Glæde for de fornuftige Mennesker i Landet, blev man nødt til samtidig at vende tilbage til Haandpressen og Korsbaandsforsendelsen. Tiderne havde forandret sig — desværre! Folk interesserede sig ikke længer for Politik undtagen lige under en Valgkamp.

„Da skal den politiske Interesse sandelig nok blive vakt nu!“ brast det ud af Frøken Evaldsen. „Vent blot!“